

راوانی عفونت فعال با ویروس هپاتیت G در مبتلایان به ویروس نقص ایمنی انسان در تهران (۱۳۸۴)

علی اکبر پور فتح‌ا...^{۱*}، مصطفی حاجی ملاحسینی^۱، سهیلا سهیلی^۲، مینو محرز^۳، صدیقه امینی^۴، مهناز آقایی پور^۴، شهرام سمیعی^۴

خلاصه

سابقه و هدف: عفونت با ویروس‌های عامل هپاتیت در بیماران مبتلا به ویروس نقص ایمنی انسان (HIV) به واسطه‌ی راه‌های انتقال مشابه به وفور وجود دارد. عفونت با این ویروس‌ها منجر به کاهش بقای بیماران مبتلا به ویروس نقص ایمنی انسان می‌گردد. اما برخلاف انتظار برخی مطالعات حکایت از این دارند که عفونت هم‌زمان با HGV سبب کاهش پیشرفت عفونت HIV به طرف ایدز و در پایان مرگ می‌شود. هدف از این تحقیق بررسی میزان فراوانی عفونت فعال HGV در مبتلایان به HIV در تهران بود.

مواد و روش‌ها: این مطالعه به شکل توصیفی بر روی نمونه‌ی خون ۱۰۳ بیمار مبتلا به HIV که به آزمایشگاه مرکزی سازمان انتقال خون تهران مراجعه کردند، صورت پذیرفت. آنالیز زیردسته‌های لنفوسیت به روش فلوسایتومتری انجام گرفت و سپس به روش RT-PCR نمونه‌ی پلاسما‌ی بیماران از نظر وجود HGV RNA بررسی شد و موارد HGV مثبت به روش PCR-ELISA تایید گردید.

نتایج: از ۱۰۳ بیمار تحت بررسی، تعداد ۱۶ نفر (۱۵/۵٪) دارای HGV RNA بودند و مشاهده شد که فراوانی HGV در مبتلایان به HIV با تعداد لنفوسیت CD4+ بالای ۵۰۰ سلول در میکرولیتر، بیشتر است.

نتیجه‌گیری: در مقایسه با مطالعات مشابه این فراوانی بالا نیست و فراوانی بیشتر HGV در مرحله‌ی نهفتگی بالینی احتمالاً به دلیل فقدان HGV RNA در مرحله‌های پیشرفته‌ی عفونت HIV می‌باشد.

واژگان کلیدی: هپاتیت G، ویروس نقص دستگاه ایمنی انسان و عفونت هم‌زمان

۱- گروه ایمونولوژی دانشکده‌ی پزشکی دانشگاه تربیت مدرس تهران

۲- پژوهشگاه ملی مهندسی ژنتیک و زیست فن آوری تهران

۳- گروه بیماریهای عفونی دانشگاه تهران

۴- سازمان انتقال خون ایران، مرکز تحقیقات تهران

* نویسنده مسئول: علی اکبر پور فتح‌ا...

آدرس: گروه ایمونولوژی، دانشکده‌ی پزشکی، دانشگاه تربیت مدرس تهران

پست الکترونیک: Pourfa@modares.ac.ir

تلفن: (۳۸۷۴) ۰۲۱ ۸۸۰۱۱۰۰۱

دورنویس: ۰۲۱ ۸۸۰۱۳۰۳۰

تاریخ دریافت: ۸۵/۹/۱۴

تاریخ پذیرش نهایی: ۸۵/۱۲/۲۸

مقدمه

ویروس هپاتیت G (HGV) یک RNA ویروس متعلق به خانواده‌ی فلاوی ویریده (flaviviridae) می‌باشد که در سال ۱۹۹۵ شناسایی شد [۱]. این ویروس که فراوانی جهانی دارد و از طریق انتقال خون و فرآورده‌های خونی، تماس جنسی و مادر به جنین منتقل می‌شود با مکانیسم ناشناخته به مدت زیادی در بدن فرد آلوده باقی می‌ماند، ولی تا کنون بیماری‌زایی آن اثبات نشده است و در حال حاضر به عنوان یک ویروس بی‌ضرر شناخته می‌شود [۲]. با این وجود ویروس قادر به تحریک دستگاه ایمنی می‌باشد و حضور آنتی‌بادی علیه پروتئین E2 پوشش ویروس (GHV

E2 Antibody) نشانه‌ی عفونت قبلی و پاک شدن ویروس از بدن فرد آلوده می‌باشد [۳]. تعیین میزان پیدایش عفونت ناشی از HGV در یک جامعه بر مبنای بررسی وجود عفونت فعال در زمان آزمایش با مطالعه به روش ملکولی و سنجش HGV RNA و بررسی ابتلا به عفونت در زمان گذشته با سنجش حضور آنتی‌بادی علیه پروتئین E2 پوشش ویروس میسر است. در واقع نرخ قرار گرفتن در معرض عفونت HGV در جوامع مختلف از جمله جمعیت‌های در معرض خطر با سنجش هم‌زمان HGV RNA و Anti-E2 امکان‌پذیر است تا هر دو گروه شامل بیمارانی که دارای عفونت فعال هستند و افراد پاک شده از عفونت را در بر گیرد. در